



Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. III. Vitia esse catenata, Josephi fratres suâ monstrant perfidiâ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

moj in labiis, stridor in dentibus. Quisquis ille est, quem in zelo suo persequitur invidus, subterfugere eum forsitan poterit, & vitare: Invidus vero fugere non valebit. Ubique fuerit, adversarius suus secum est hostis in pectore semper inclusus. Denique Dominus in Evangelio, cum eum discipuli interrogarent, Quis inter illos major esset, respondit: Quisquis fuerit, inquit, minimus in omnibus his, hic erit magnus. Quo verbo omnem causam & materiam mordacis invidie eruit, & abscondit. Christiano ergo populo zelare non licet.

CAPUT III.

Vitia esse catenata, Iosephi fratres sua monstrant perfidia

Cumque fratres illius in pascendis gregibus patri morarentur in Sichem, dixit ad eum Israel: Fratres tui pascunt oves in Sichem, veni, mittam te ad eos. Quo respondente: Præsto sum, ait ei, vade & vide si cuncta prospere sint erga fratres tuos, & pecora, & venuntia mihi quid agatur. Misus de Valle-Hebron venit in Sichem, cum vir errantem in agro, & interrogavit quid quæreret. At ille respondit: Fratres meos quæro, indica mihi ubi pascant greges. Dixit, ei vir: Recesserunt de loco isto, audivi autem eos dicentes, Eamus in Dothaim. Perrexit itaque Ioseph post fratres suos, & invenit eos in Dothaim. Qui cum vidissent eum procul antequam accederet ad eos, cogitaverunt illum occidere. Et mirum loquebantur: Ecce somniator veterem: dicemusque, fera pessima devoravit eum, & tunc apparebit quid illi profint somnia sua. Audiens autem hoc Ruben nitebatur liberare eum de manibus eorum & dicebat: Non interficiatis animam ejus: nec effundatis sanguinem, sed projicite eum in cisternam hanc, quæ est in solitudine, manusque vestras servate innocias: hoc autem dicebat volens eripere eum de manibus eorum, & reddere patri suo. Confestim igitur ut pervenit ad fratres suos, nudaverunt eum tunica talari & polymita, miseruntque eum in cisternam veterem, quæ non habebat aquam. Et sedentes ut comederent panem, viderunt Ismahelitas viatores venire de Galaad, & camelos eorum portantes aromata, & resinam, & stactem in Ægyptum. Dixit ergo Iudas fratribus suis, Quid nobis prodest si occiderimus fratrem nostrum, & celaverimus sanguinem ipsius. Melius est ut veniatur Ismahelitis, & manus nostra non polluantur, frater enim & caro nostra est. Acquieverunt fratres sermonibus illius: Et praterierunt Madianitis negotiatoribus, extrahentes eum de cisterna, vendiderunt eum Ismahelitis viginti argenteis, qui duxerunt eum in Ægyptum. Reversusque Ruben ad cisternam non invenit puerum, & scissis vestibus pergens ad fratres suos, ait, puer non compareret, & ego quid ibo? Tulerunt autem quinquam ejus, & in sanguinem hœdi, quem occiderant, tinxerunt: Mentes qui ferrent ad patrem & dicerent: Hanc invenimus, vide utrum tunica filij tui sit, an non? Quam cum agnovisset pater, ait: Tunica filij mei est, fera pessima comedit eum: bestia devoravit Ioseph. Scissisque vestibus indurus est cilicio, lugens filium suum multo tempore. Congregatis autem cunctis liberis ejus, ut lenirent dolorem patris, noluit consolationem accipere, sed ait: Descendam ad filium meum lugens in infernum. Et illo perseverante in fletu, Madianita vendiderunt Ioseph in Ægypto Putiphari euncho Pharaonis Magistro militum.

Iosephum pater amandans ad fratres pascendis gregibus occupatos (hoc olim usitatissimum negotiandi genus) iussit, videret, quid agerent, Iosephus imperij paterni tenacissimus sollicito oberrabat, dum inveniret non jam fratres, sed pæne carniifices. Vix enim procul venientem intuitu, continuo de illius cæde deliberarunt. Collatisque capitibus: En, inquit, somniator adest, occidamus illum, & videamus, quid ei somnia profuerint. Ut autem patri

os oblinerent, à ferâ discerptum dicere statuerunt. Hic mitior Ruben: Ne fratrem, inquit, jugulemus, potius cum cisterna glutia, Placuit consilium. Veste igitur polymita exutum in sicca foveam demiserunt. Non diu post transeuntibus mercatoribus, Iudas ad ceteros versus: vendamus illum, inquit, Madianitis. Ita venditis argenteis viginti, & ductus in Ægyptum. Colligamus manipulos.

1. Latitia sceleris, signum damnationis. Iocabantur Iosephi fratres, En venit somniator. Mox ore tragico cruenti: Venite, ajunt, occidamus eum. Ore mendicante cogitant fieri parricidæ. Cumque jam projecissent in cisternam, læto animo sedentes comederunt panem. De his Salomon locutus: Latantur, inquit, cum male fecerint, & exultant in rebus pessimis.

2. Famulus minoris venit, quam Dominus. Ioseph famulus viginti, Christus Dominus argenteis triginta venditus est. Non decuit, ait Hieronymus, tanto servum, quanto Dominum vendi pretio. Si Iudas stater, argenteus, idem sunt, seu quatuor drachmæ Græcorum, quatuor Iulij Romanorum, quatuor reales Hispanorum, sive octo nostrates victoriatii.

3. Officiorum usus antiquissimus, Protophæti è ficulis mordacibus foliis prima sibi contexerunt cilicia. Neque statim abolivit horridum hoc indumentum. Siquidem in lectu Jacob, scissis vestibus indutus est cilicio. Luctus & penitentia vestis cilicium in veteri lege usurpatissimum.

4. Immortalis animus ruinosam casam habitat. Iacob nuntiata filij morte, amiculum jam lugubre indutus: Descendam, inquit, ad filium meum lugens in infernum. Corpus filij mei fera glutiit; melior illius pars ad plures abiit, illuc & ego penetrabo, congregatio majorum notiorum adscribendus.

5. Vitia sunt catenata. Iosephi fratres non unum solum flagitium commiserunt, sed facili compendio sex septemve nexerunt. Hec vitiorum natura est, vitium vitio velut in catena annulus annulo, coheret. Vix unquam invenitur scelus solum ab aliis sceleribus incomitatum. Quod in hac ipsa Iosephi historia hoc capite luculente monstrabimus.

§. I.

Tam Philosopherum, quam Theologorum lites ac disputationes hoc sibi habent proprium, ut qui assatum unicum ineratitum, non verum profert, ita dictis & sententiis urgeri possit, ut horule unius spatio, aut citius, sex septemve pronuntiata non vera, inepta cogatur agnoscere sua, quia primo congressu nimium liberalis aberravit à vero. Hinc una super aliam sequitur absurditas, ita necatur catena. Philosophorum vetus verbum est: uno admisso absurdo, multa sequuntur absurda. Ita profus in peccatis fit: peccatum ex peccato trahitur, facto initio alia super alia audemus. Hinc longa sed horribilis catena. Catenata sunt vitia, & invicem nexa. Iosephi fratres videte, quam illi scelerum catenam traxerint, flagitium junxerunt flagitio.

Primum fuit Invidia, basis ac fundamentum ceterorum. Invidiam concitarunt, singularis amor patris in hunc unum filium, amiculum polymitum; narrata somnia. Augustinus pulcherrimè: Invidia, inquit, filia est superbia, sed ista mater superbia nescit esse filia; ubi fuerit continuo parit. Suffoca matrem & sustulisti filiam. Tolle invidiam & tuum est quod habeo; tolle invidiam, & meum erit quod habes. Hæc suavissima vivendi ratio erit in celo.

Alterum, Odium capitale. Sanguinis fraterni sitiens. Ioannis Apostoli assertio est: Omnis, qui odit fratrem suum, homicida est. Nam est non statim sicam expectat

Resistit Ruben.
Venditur.
Quinque monita.
1. Latitia sceleris si-
gnu damo-
nationis.
Prov. c. 2.
vers. 14.
2. Famulus minoris venit, quam Dominus.
Sunt vea-
les Hispani
80. aurei
Lustani 8.
Floreni Bra-
bantici 20.
Nostrates
floreni 10.
& decem
bacci, Chri-
stus ita ven-
ditus est,
36. nostra-
tibus floren-
tis.
3. Cilicio-
rum ulus
antiquissi-
mus.
4. Im-
ortalis ani-
mus rui-
folium cal-
sam habi-
tat.
Gen. c. 37.
vers. 35.
5. Vitia
sunt cate-
nata.

Catena scelerum fratrum Iosephi.
1. Invidia.
Aug. id. 10.
de verbis
Domini ser.
33. c. 9. p. 78
2. Odium capitale.
1. Ioan. c. 3.
vers. 15.



diat, inimicum latus hauriat; mortem inferat, hoc tamen mente agitet, animo iam homicida est. Accedit & illud, quod odium sit prodromus & dispositio ad homicidium, sicut animi libido ad adulterium.

3. Homicidium ipsum. *Gen. c. 27. vers. 20.* Tertium, *Homicidium ipsum*: Venite, inquit, occidamus eum, & mittamus eum in cisternam veterem. Consensus in homicidium expressus. Facturi erant, quod destinarent, & Ruben velut tribunus plebis intercessisset. Nec ille tamen eos adeo multum mitigavit. Nam miserunt eum in cisternam veterem, fame, siti, frigore periturum. Odium non utitur balneo nisi sanguinis: Odium nemini parcat.

4. Mendacium letale, multiplex. *Ibid. v. 32.* Quartum, *Mendacium letale, multiplex*, aliquot inter se figmenta connexerunt. Polymita Iosephi vestem hœdind sanguine tinxerunt, & miserunt patri per hominem facinorosi consilii non cōscium, iusseruntque dicere: *Hanc invenimus*. Mendacium est: Non invenistis, sed fratri eam vi detraxistis. Conscientiæ tamen etiamnum gliscebant hinc scintilla; nolebant crassissime mentiri, ac dicere: Fera devoravit eum. Sed satis fuit mendacii re dicere, quod verba non exprimebant.

5. Simulatio & Hypocrisis. *Aug. in psal. 63.* Quintum *Simulatio & Hypocrisis*. Solari patrem venerunt, tanquam si valde dolerent fratris interitum. En simulatores nequam & hypocritas! Chryso-*Chryso- 7. Matth.* mus hanc hominum luem exagitant: *Hypocrita*, inquit, *si bonum est, bonum esse, quid vis apparere, quod non vis esse? Si malum est, malum esse, quid vis esse, quod non vis apparere? Ergo aut appare, quod es, aut esto, quod appares.* Augustino *simulata equitas, non est equitas, sed duplex iniquitas.*

6. Impietas in patrem. *Gen. c. 37. vers. 35.* Sextum, *Impietas in patrem*. Seni optimo luctum viginti trium annorum creârunt. Gravissimi erat mœroris filiorum charissimum amisisse, & quidem tali modo amisisse, ut illius fuerit sepulchrum bellum. Vestis cruenta oblivionem doloris prohibebat. Nil miri fuisset, si senem hunc mœror confecisset. Has certe cogitationes mœrissimus pater animo volvens: *Vadam, inquit, ad filium meum lugens in infernum.*

7. Injustitia. *Exod. c. 21. vers. 17.* Septimum, *Injustitia*. Turpissimum commiserunt plagium; furati hominem vendiderunt, vero nomine plagiarij. In quos divina lex ita decrevit: *Qui furatus fuerit hominem, & vendiderit eum, convictus noxe morte moriatur.* Lex Fabia plagiarios non minus capitis damnavit. Sed non impune plagium tam fœdum tulerunt. Arguebantur in Ægypto heilem scyphum sublegisse, & in carcerem rapiebantur. Quæ quidem in re insontes erant, sed furtum gravis commiserant.

8. Divinae præsentiae contemptus. *Fernandus 10. 3. in Gen. pag. 732.* Octavum, *Divinae præsentiae contemptus*. Ignorans, rude, impium fuit illud sæculum, si cum ævo pietatis Christianæ conferatur. Videte viri; vos ut putatis, fallit senem? certe non fallitis Deum, omnia videntem, rebus omnibus præsentem. Hoc apud nos pueri puellæque norunt, & notum sibi carmen canunt:

— Deus omnia cernit.

Hæc & Iosephi fratres utcumque scire poterant, divinis oculis nihil abscondi posse. Sed illi Deum, aut non cogitârunt, aut contempserunt. Invidia & odiû eos excæcârunt. Vbi hæ pestes sunt, ibi necessariò catena vitiorum est.

In eam rem Benedictus Fernandus Lusitanus Theologus memoratu dignum commemorans: Vlyssipponæ, inquit, unus aliquis ducebatur ob patrum homicidium extremo supplicio afficiendus. Afluxus hominum ingens. Dum per urbem ducitur, divi Sebastiani templum transit, ubi marmoream columnam humi temerè projectam conspicit, & consistit, cumque illo feralis comitatus omnis. Hic reus oculis fixissimis locum intuens: Audite, ait quotquot ad-

stis: Numen supremum testor; me ab eâ cæde, ob

quam à magistratu duci jubeor, penitus immunem esse. Sed ô justissime Deus, qui cernis, quidquid uel parietes, vel tenebræ tegunt, ad hoc ipsum saxum hominem ignotum hic in tenebris sedentem furiosè jugulavi. Facinoris nemo mortalium nisi solus Deus conficius, hanc innocentem cædem modò vindicet & punit. Ah discant omnes, quàm Dei oculus nihil non videat, quàm nemo Dei justitiam effugiat! Ita promptus ad mortem perrexit.

§. II.

Hinc Dei oculum omnia cernentem fratres Iosephi non attenderunt, Dei providentiam non respexerunt, ideo scelus sceleri nexerunt. Vitia sunt catenata. Humanæ gentis mater Eva celeri compendio triplex mendacium struxit. Primum; *De finibus paradisi*, ait, *quod est in medio paradisi*. Arbor vite paradisi medio erat locata; non autem arbor illa scientiæ boni & mali vetita. Alterum; *Præcepit nobis Deus ne comederemus, & ne tangeremus illud*. Comedi prohibuit, non verò tangi. Tertium; *ne forte moriamur*. Cum tamen Deus non dubiè, sed severissimè prohibuerit: *In quacumque die comederis ex eo, morte morieris*. Trigeminum figmentum uno pæne halitu prolatum. Vitia sunt catenata.

Idecirco David contentis vocibus ad Deum succlamat: *Libera me de sanguinibus, Deus, Deus salutaris meus*. Recordabatur David, quàm ipse nexisset scelerum catenam. Primum erat otium, noxarum seminarium, ab otio fluxit curiositas, à curiositate libido & cupiditas, à cupiditate adulterium, ab adulterio homicidium: inde alia & alia promanarunt. Quemadmodum verò vitia, sic & virtutes sunt catenatæ. Vbi vera se prodit humilitas, ibi & patientia, ibi & charitas. Vbi hæc regina est, ibi comites & pedissequæ sunt, humilitas pars charitatis, charitas pars humilitatis est. Catenatæ sunt virtutes, sicut vitia. *Ibunt de virtute in virtutem*. Ibunt de flagitio in flagitium. Diabolus ut lupus quod in fabulis est, quò pedem infert, mole totâ sequitur.

Ebrietas & Temulentia vix unquam sola. Comitatur eam sermo petulans, procax, maledicus, jurgiosus, lascivus, immodestia, inverecundia, libido, contentiones, vulnera, cædes, & plurima fatuitas. Eruditè dixit Ambrosius & verè: *Primum ebrietas malum pudicitie periculum*. Et quot alia inde vitia nascuntur? Hinc illa criminis stultissima est excusatio: *Ebrius feci, hoc est bis peccavi*. Adulterium nunquam solum est; multiplex illud comitatur injuria tam in proprium, quàm in alienum matrimonium; sequuntur injustitiæ horribiles, supposititij hæredes, mendacia & juramenta falsa, sui muneris, & divinæ rei contemptus, confessiones sacrilegæ, furtiva & aperta homicidia, multa malorum series. Sic injustitia potens regina, nunquam incedit in comitata, quot enim illam falsitates, doli, fraudes, perjury, technæ, captiones, rixæ, circumscriptioes, lycophantia, proscriptioes, præstigiæ sequuntur grandi comitatu? Vbi unquam sola seu graditur, seu volat superbia? Cingunt illam cæcitas & ignorantia tam Dei, quàm sui, contemptus aliorum, laus propria, cæcus furor, propago vitiorum amplissima. Nimirum catenata sunt vitia. Sapientiæ vox est: *Vna septem catenarum tenebrarum omnes erant colligati*.

§. III.

Atque Gregorius suo quoque calculo confirmans, *Peccatum, inquit, quod per penitentiam non cito tollitur, suo mox pondere trahit ad aliud*. Parvus error in principio, magnus in fine. Eadem Theologorum doctrina: *Vnum peccatum est alterius & causa & poena*. Invi-

Invidit Cain Abeli fratri, hæc certe invidia fuit causa patrati homicidii; homicidii autem prioris poena, & desperationis causa. Petrus Apostolus olivetum cum Domino aditurus, primo nimium sibi præfidens, & arrogans fuit; deinde, cum precandum, dormit; eum quiescendum, pugnavit; cum standum, fugit; cum liberè confitendum, negavit: juravit, anathematizavit. Catenam fabricavit, sed non virtutum. Iudas Iscariotes non statim sceleratissimus, sed primo tenax æris cupidus, dein avarus, & custos stipsis infidus, hæc poena prioris, causa sequentis. Deinde murmurator, fur obtinatus, Christi inimicus è discipulo, dominicæ cenæ impius conviva, Christi proditor & venditor, Dux & antesignanus sicariorum. En firmâ scelerum catenam. Hoc autem omne malum inde suam trahit originem, cum Deus gratiam subducit, homo velut ebrius huc illuc lapsando corruit, vacillat, repit, coeno se volutat, dum in profundum abeat. Ita profusus, h vir religiosus vel unicam lealem noxam patrare audeat, brevi audacior seipso alteram patrat, paullatim illam frequentat. Iam actum est, brevi transfugam, desertorem, apostatam videbitis. Ita miser homo sibi met relictus, in omne vitiorum genus provolvitur. Vara Vibiam sequitur. Vno lupo ululante ululant omnes; vitia sunt catenata. Quâ in re homini fit, quod ædificiis. Si subtrahatur domui columna, cui nititur, cadit fornix, fornix enim superius conclave sequitur, ruente conclave ruit tectum; unum trahit alterum: subductâ homini divinâ gratiâ, remanet voluntas ad vitium pronissima; voluntate jam depravatâ quid nisi lapsus & præcipitium?

Quocirca manibus, pedibusque resistendum, ne lupus acheronticus ostiolum vel minimum, ne vel unam solùm rimulam reperiat sibi patentem; principis obsta, aut victus es. Caveamus ne ulli peccato consentiamus, quod filium Tobias fidelissimè monens: Cave, inquit, ne aliquando peccato consentias. Possumus labi nostris viribus, sed non resurgere. Qui catenâ tenebrarum colligari non vult, caveat, horreatque si vel unicam catenâ videat juncturam aut anulum. Peccatum primum januam referat secundo, secundum tertio, tertium quarto. Sic in longum itur, & peritur. Iosephus nos præter, De virtute iis licet in virtutem. Hæc certa est ad cælum semita.

CAPUT IV.

Quam grande sit libidinis malum, castissimi Iosephi docet exemplum.

Ioseph ductus est in Ægyptum, emitq; cum Putiphar eunucho Pharaonis Princeps exercitus sui, vir Ægyptius de manu Israelitarum, à quibus perductus erat. Fuitq; Dominus cum eo, & erat vir in cunctis prosperè agens, habitavitq; in domo domini sui. Qui optimè noverat Dominum esse cum eo, & omnia, quæ gereret, ab eo dirigi in manu illius. Invenitq; Ioseph gratiam coram domino suo, & ministrabat ei: à quo prepositus omnibus gubernabat creditam sibi domum & universâ, quæ ei tradita fuerant. Benedixitq; Dominus domui Ægyptij propter Ioseph, & multiplicavit tam in adibus, quam in agris cunctam ejus substantiam. Nec quidquam aliud noverat, nisi panem, quo vesceretur; erat autem Ioseph pulchra facie, & decorus aspectu. Post multos itaque dies iniecit domina sua oculos suos in Ioseph, & ait: Dormi mecum. Qui nequaquam acquiescens operi nefario, dixit ad eam: Ecce Dominus meus omnibus mihi traditis ignorat, quid habeat in domo sua. Nec quidquam est, quod non in meâ sit potestate, vel non tradiderit mihi, præter te, quæ uxor ejus es: quomodo ergo possum hoc malum facere, & peccare in dominum meum? Hujusmodi verbis per singulos dies, & mulier molesta erat

Adolescenti, & ille recusabat suprum. Accidit autem quædam die, ut intraret Ioseph domum, & aperisset quippiam absque arbitrio faceret: Et illa apprehensa à lacrima vestimenti ejus diceret: Dormi mecum. Qui reliquos in manu ejus pallio fugit, & egressus est foras.

Ductus est igitur Ioseph à Madianitis, à quibus emptus, & venditus in Ægypto, Putiphari viro principi militiæ dæi, Pharaone regæ. Nec Deus Iosephum suum peregrè destituit, cui in rebus omnibus successum dedit. Hinc Iosephi herus Putiphar famuli sui indolem & industriam admirari hominem Deo charum credere, miros in eo successus observare, prudentiam & fidem suspicere, sed & ceteras in illo virtutes venerari, ei denique totius domus curam committere, eumque, non ut mancipium, sed ut animam suam amare. Accessit Dei liberalitas, quæ omnes Putipharis complexa facultates, penora, agros, horrea, cellas, prædia, pecus, gazophylacia, maximis augmentis locupletavit, propter unicum hunc famulum Ioseph. Ipse Putiphar in suâ domo velut beatus infans, curarum securus fruebatur mensâ, quam illi Ioseph struxerat.

Sed ô nihil tutum in rebus humanis, nil ab omni parte beatum! Erat Iosephus eleganti formâ. Hæc dominam ad amorem non pudicum sine Iosephi culpa impulit. Et quia vigilantiissimus est amor, observavit amans hera tempus, quo Iosephus absque arbitris posset ad flagitium inuitari. At ubi castissimus juvenis hoc agi sensit, animo à verecundiâ obarmatus: En, inquit, dominus meus, domum omnem, præter te, suam conjugem, meâ curæ commisit, quomodo igitur in herum tam benevolam ego tam malevolus sum? Non possum hoc facere. Nec tamen improba mulier, eisdem juvenem blanditiis, identidem oppugnare desit. Ita solum aggressa, victoriam à suis precibus speravit. At ille pallio quod improba prehenderat relicto, profugit foras, & celeris purissimè. Ex uberi hac messe manipulos colligamus.

1. Admiranda est forma, ac pudicitia mixtura. Iosephus licet servus, formosus tamen & castus, rarum orbis prodigium, Romanus olim satyricus: Rara est, inquit, mixtura pudicitia & formæ.

2. Prudentia fortior est fortunâ. Verecunda Iosephi prudentia malebat pati omnia, quàm fortunam recitare per nefas.

3. Non raro servitus libertate nobilior. Serviebat Ioseph, sed hominibus, non vitis, sibi ipse imperabat, Nobilio omni Pharaonis Palatini familiâ.

4. Quo afflictior, hoc Deo vicinior. Iosephus peregrè ab omnibus demum desertissimus, faventissimum semper, & sibi Proximum Deum habuit. Fuitque Dominus cum illo.

5. Felicitas heri, fidelitas servi. In Putipharis domum Iosephus omnem secum Felicitatem intulit: Benedixitq; Dominus domui Ægyptij propter Ioseph.

6. Ioseph servorum omnium solarium & exemplum. Per egrinus hic juvenis, totam sibi domum creditam, fidelissimè gubernat, ut rem suam, servis exemplat & dominis.

7. Virtutes non triumphant nisi oppugnare, per tela, per ignes. Illesâ currit virtus ad destinatum sibi bravium; modò id assequatur, quo labore non curat.

8. Præstat mori, quàm libidine inquinari. Iosephus maluit à Dominâ suâ odio haberi, maluit falsò accusari, in carcerem rapi, in vinculis triennio detineri, maluisse & mori, quàm pudicitia non servatâ reus fieri. Atque hoc uberius explicabimus, ut nemini non liqueat, quàm tetrum & abominabile sit libidinis & lascivia vitium.

Ioseph de-
nuo ven-
ditur.
Dei erga
Iosephum
cura.

Dei libera-
litas erga
Putipharè
propter
Iosephum.

Iosephi ca-
pitas ab
hera im-
petita.

Octo ma-
nipuli.
Primus.
Rara est ad-
cordia for-
mæ, atque
pudicitia.
Invenit sat.
19. v. 2. 97.
Secundus.

Tertius.

Quartus.

Quintus.
Gen. c. 39.
v. 5.

Sextus.

Septimus.

Octavus.